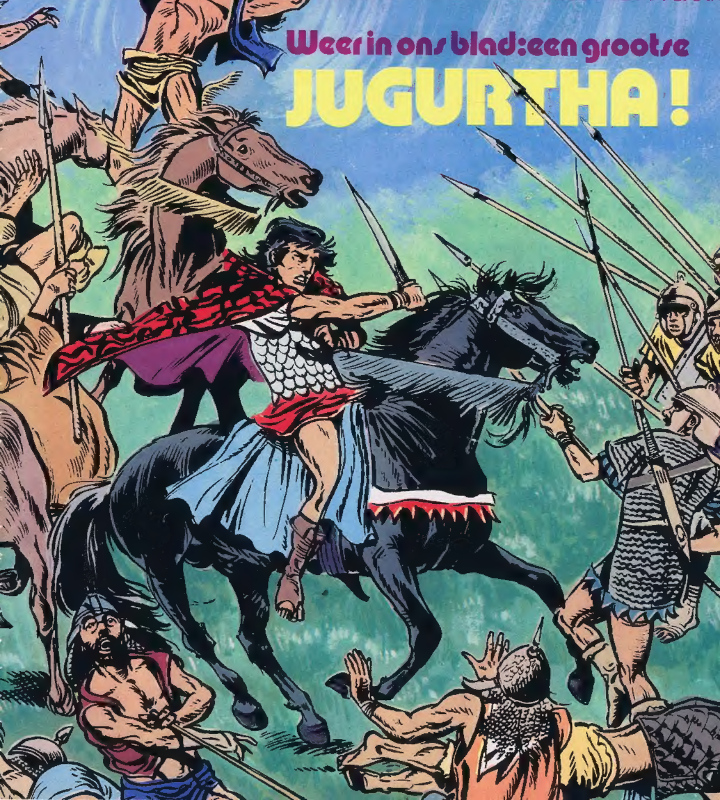
N11 — 31e jaargang

kuifje

8 F • NEDERLAND f120

VOOR DE SUPER-JEUGD VAN 7 TOT 77 JAAR

CRAM

Dit weekblad moet verkocht worden tegen de verplichte prijs.
Het mag noch in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toestemming heeft verleend!
Tekeningen en manuscripten — niet door ons gevraagd — worden niet teruggezonden.

9-3-76

Het weekblad « KUIFJE » **Lombard Uitgaven**
P.H. Spaaklaan 1-11, 1070-Brussel. — Prk 000-0190916-20

Uitgever: Raymond LEBLANC, ls. Gerardlaan 9, 1160-Brussel.
Directeur: Guy LEBLANC.
Redactie: H. DESCLEZ - H. LIESSE - Y.-R. BROGNIAUX.
Heliodruk: N.V. PERIODICA.
KUIFJE-NEDERLAND
Redactie-Advertenties en Administratie:
Postbus 83 VIANEN - Tel.: 03473-3483 - Postgiro 37.43.17.

ABONNEMENTEN	België	Nederland	Buitenland
3 maanden	240 F	f. 14.50	—
6 maanden	470 F	f. 29.00	640 BF
1 jaar	900 F	f. 58.00	1240 BF
2 jaar	1770 F	—	2450 BF

Advertenties voor België: Tel. 02/522.56.00
Advertenties voor Nederland: KUIFJE-NEDERLAND.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND

Frankrijk: EDI-MONDE, 12 rue Eugène-Delacroix. 75016 PARIS.
Zwitserland: INTERPRESS S.A., En Budron B - 1052 Le Mont Lausanne
Canada: LES DISTRIBUTIONS ECLAIR, 8320 de Lorraine, MONTREAL 437 P.Q.

ROBIN HOED

DEGROOT- TURK

JUGURTHA

DE GESCHIEDENIS VAN JUGURTHA WERD LANG GELEDEN BESCHREVEN DOOR SALLUSTIUS, EEN BRILJANT HISTORICUS MAAR VOORAL EEN OPMERKELIJK SCHRIJVER, WIENS TAAL OPRECHT WAS ALS HET ZWAARD EN RUW ALS DE GEVECHTEN DIE HIJ BESCHREEF. ZIJN "OORLOG VAN JUGURTHA" IS BIJNA EEN RIDDERROMAN OF EEN DRAMATISCHE SAGA, DIE ZICH AFSPEELT OP DE KUSTEN VAN HET MYSTERIEUZE AFRIKA, WAAR DE ROMEINEN EEN PAAR JAAR EERDER DE SOLDATEN VAN CARTHAGO HADDEN VERSLAGEN.

ZO VERTELT SALLUSTIUS NA VELE AVONTUREN EN TALLOZE GEVECHTEN, OVER HET LAATSTE GEVECHT VAN JUGURTHA EN ZIJN BONDGENOOT MAURUS BOCCHUS VOOR DE STAD CIRTA TEGEN DE ROMEINEN, ONDER BEVEL VAN MARIUS EN SYLLA.

BOCCHUS ONTVANGT, NA DE NEDERLAAG VOOR CIRTA, DE ROMEINSE GEZANTEN EN LUISTERT NAAR HUN WOORDEN OVER VREDE. JUGURTHA WORDT GEVANGEN GENOMEN EN IN KETENEN NAAR ROME GEVOERD.

DE NACHT VAN DE SCHORPIOENEN

TEKST EN DIALOGEN : JEAN-LUC VERNAL
TEKENINGEN : FRANZ

ZO REKENDE MARIUS DE GROTE, SAMEN MET SYLLA DE STOUTE, AF MET DE SCHURK JUGURTHA!

ZO KWAM DE HYSTERISCHE REGERING VAN DEZE BASTAARD AAN ZIJN EIND...

EN HIER VERSCHIJN IK VOOR HET EERST TEN TONELE. IK WAS HUN PRAATJES ZAT!...

SLA OM

(1) IN EEN VORIG VERHAAL

ALLES WAT JULLIE VERTELD HEBBEN..
NOU?..
...IS ONZIN!... JAWEL!
EN BOVENDIEN HOUD IK NIET VAN JULLIE MANIEREN.

IK HOU ER OOK NIET VAN ALS ZE ME ONDERBREKEN, EN NOG MINDER ALS ZE ME ONDERVRAGEN. EN WAAROM ZOU IK ER OOK NIET VOOR UITKO- MEN, IK BEN WAT HEETGEBA- KERD...

...EN HIJ PRIKKELDE ME MET ZIJN STOMME VRAGEN. ZO BEGON HET ALLEMAAL. TOEN GING ALLES INEENS ERG SNEL, TE SNEL, EN IK HAD DE SITUATIE GOED IN DE HAND...TEN MINSTE VOOR EEN TIJDJE...

SLA OM

EN?...IS
DAT ALLES?

IK HEB NET GEHOORD DAT ER EEN OPSTOOTJE IS GEWEEST BIJ HET GRIEKSE THEATER, DOOR EEN VOLGELING VAN JUGURTHA...
KOM IK DAN NOOIT VAN DIE JUGURTHA AF?...

WAT IS ER EIGEN-LIJK VAN HEM GEWOR-DEN...LEEFT HIJ NOG?...
HIJ MOET REDELIJK GOED BEHANDELD WORDEN TOT NU TOE...

MAAR...WE ZOUDEN KUNNEN VERGETEN OM HEM ETEN TE GEVEN, OM DE ANDERE DAG, EN DAAR-NA KUNNEN WE HET HELEMAAL VERGETEN...

DAT DUURT TE LANG...IK WIL JE WEL ZEGGEN DAT IK GEEN LAST MEER WIL HEBBEN VAN JUGURTHA, EN IK WIL ER NIET MEER OVER HO-REN SPREKEN...VIND MAAR EEN OPLOSSING...

EEN OPLOSSING... DAT IS MAKKELIJK GEZEGD!

?
!
WAAR HEB IK DAT GEZICHT MEER GEZIEN?

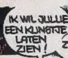
HET MANNETJE SPRONG BIJNA OMHOOG VAN MIJN STEM...HAD GEDACHT DAT IK BANG VAN ZIJN UNIFORM ZOU ZIJN EN VAN ZIJN BLUFFERIGE MANIER VAN DOEN, MAAR IK BEN GEEN KLEIN MEISJE EN BOVENDIEN WAS HET MIJN BEURT OM TE PRATEN...

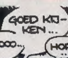
HOU MAAR OP! IK WEET TOCH WEL WAT JE WIL GAAN ZEGGEN, ZELFS AL ZOUDEN MIJN OREN DICHT ZITTEN... DE WOORDEN, DE ZINNEN, DE PAUZES. JE BEGINT MET: " EEN HARDE KOP, HÈ ?... IK KRIJG JE WEL KLEIN, KEREL, WE HEBBEN WEL HARDERE DAN JIJ GEHAD " EN BLA BLA EN BLA BLA BLA... NOU, IK ZEI " STILTE " OM GEEN TIJD TE VERLIEZEN. IK HEB MAAR ÉÉN DING TE ZEGGEN: IK BEN GEEN VOLGELING VAN JUGURTHA!

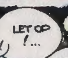
ZO!... IK HEB ALLES KUNNEN ZEGGEN...

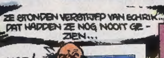

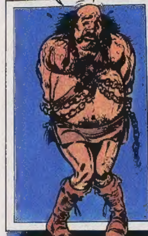

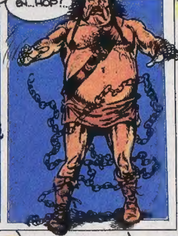

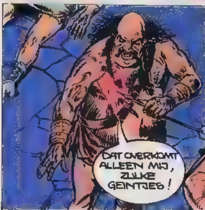
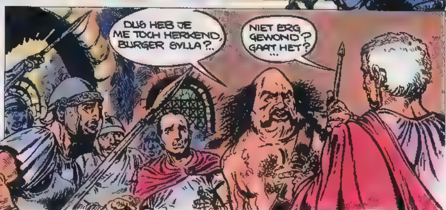

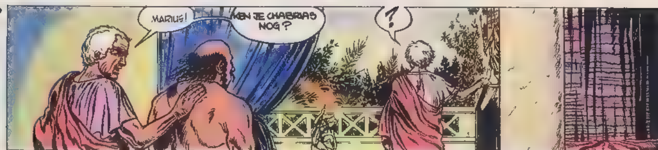
STOP! DAT IS EEN BEVEL !

DAT OVERKOMT ALLEEN MIJ, ZULKE GEINTJES !

DUS HEB JE ME TOCH HERKEND, BURGER SYLLA ?..
NIET ERG GEWOND ? GAAT HET ? ...

JULLIE HEBBEN BIJNA EEN MAN GEDOOD DIE ONS WAARDE-VOLLE HULP HEEFT GEBODEN OM JUGURTHA TE VERSLAAN TIJ-DENS DE CAMPAGNE IN AFRIKA !!

KOM, GA JE VERZOR-GEN , VRIEND CHABRIAS ...
TSK TSK
SLA OM

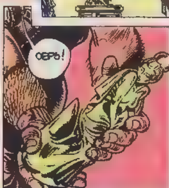

MARIUS!
KEN JE CHABRIAS NOG?
?

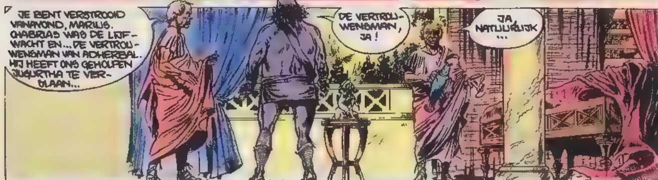
EH... MAAR NATUURLIJK! WAAR WAS HET OOK AL WEER?
IN NUMIDIË NATUURLIJK!
?

OEPS!

NOU BEN IK ER! JIJ HEBT TOEN DAT OP HOL GESLAGEN PAARD TERUGGEBRACHT DAT...
NEE!

JE BENT VERSTROOID VANAVOND, MARIUS. CHABRIAS WAS DE LIJF-WACHT EN... DE VERTROU-WENSMAN VAN ADHERBAL. HIJ HEEFT ONS GEHOLPEN JUGURTHA TE VER-SLAAN...
DE VERTROU-WENSMAN, JA!
JA NATUURLIJK ...

IK HEB MET CHABRIAS GE-SPROKEN... HIJ WIL ONS HELPEN OM HET PRO-BLEEM JUGURTHA VOORGOED UIT DE WEG TE RUI-MEN...

GOED... UITSTEKEND ...

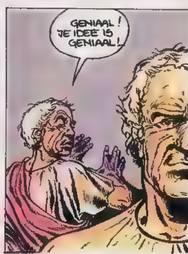
JA, IK HEB ALTIJD VAN JUGURTHA GEVON-DEN DAT HIJ OF BEVRIJD OF GEDOOD MOEST WORDEN... EEN MAN ALS HIJ IN DE GEVAN-GENIS,... NEE...

DUS WE ZIJN HET EENS?
WE ZIJN HET EENS!
HET GELD MOET JE MAAR MET SYLLA BE-SPREKEN!
HEBBEN WE AL GEDAAN!
8

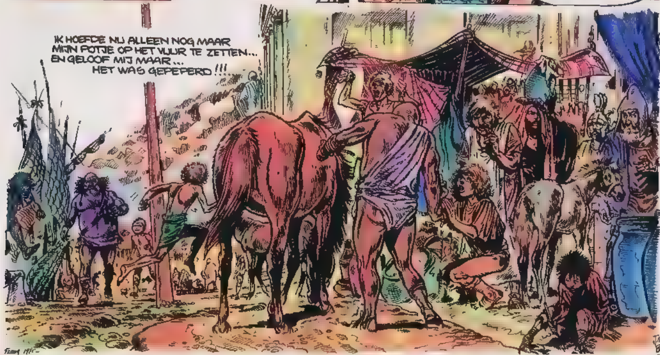

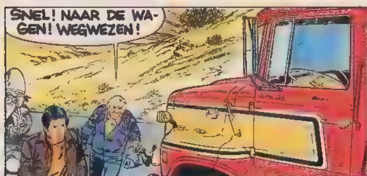

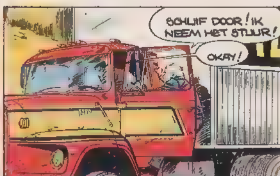
wordt vervolgd

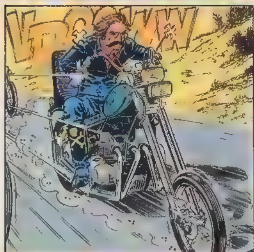
AL RUSSEL & BROCK
DE BROKKENMAKERS

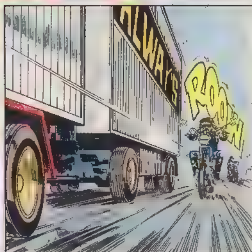
CHR. DENAYER

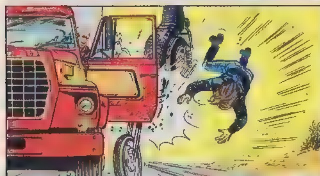

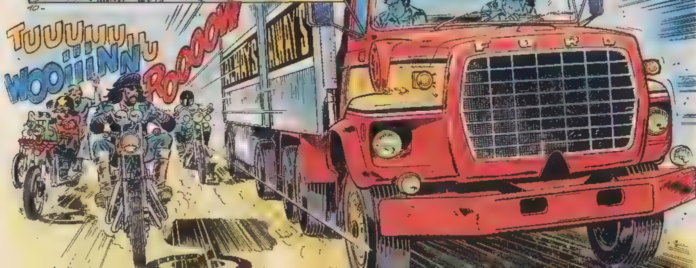

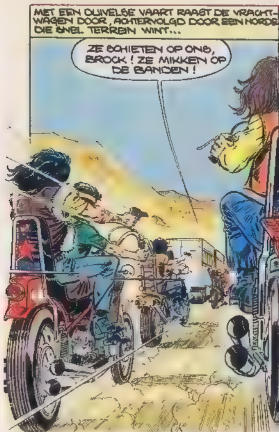

10-

Al Russel en Brock geven zich al spoedig rekenschap van het feit, dat ze niet door échte politiemannen werden opgehouden. Als de Hippies dan nog versterking krijgen ook, reageren ze vinnig.

SABOTAGE in FORT-TEMPEST

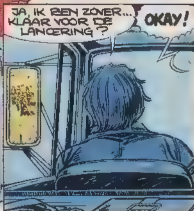

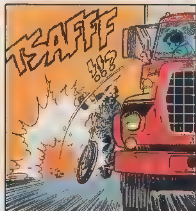
VERDOMME! EN GEEN WAPENS OM ZE LIK OP STUK TE GEVEN... ALLEEN ROOKBOMMEN! ER IS EEN KIST ACHTER ONS... MAAR DAT WORDT EEN BLOEDBAD!

...EN ALS ZE ONS TE PAKKEN KRIJGEN, DENK JE DAT ZIJ DAN ZULLEN AARZELEN?

SCHIET OP JOCHIE ...IK GA WAT LANGZAMER RIJDEN, EN ZODRA ZE IN DE BUURT ZIJN...

ACCOORD!

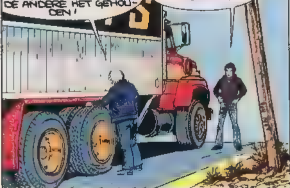

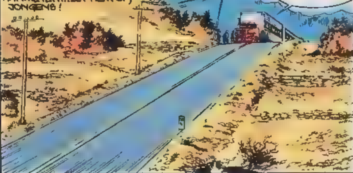

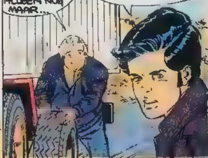

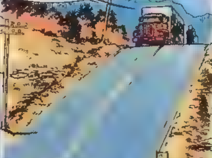

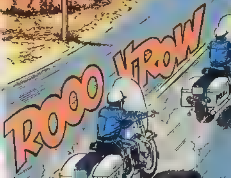

wordt vervolgd

PLOEG

Kijk, een aut... hik! ...tobus!
Ah! Geen roze olifant, ditmaal?

Is 't nog ver naar Tapiocapolis?...
Tapiocapolis? Maar dan bent u helemaal verkeerd gereden!

Verdorie!... Kunnen we niet een paar van die soldaten als escorte meekrijgen? Naar het schijnt kun je hier meens oog in oog staan met gevaarlijke guerrillero's, de "Picaro's"!...

Maar daar bevindt u zich nu juist, bij die Picaro's!
Weet u dat zeker?

En zijn het echte guerrillero's?
Wat een éénige attractie, vind je niet?

Vertel 'ns, beste kerel, waar kun je hier ansichtkaarten krijgen?
Ansicht... hik ...kaarten?

Er zal hier toch wel ergens een souvenirwinkel zijn, denk je niet?...

Nee maar, wie we daar hebben!
Serafijn Lampion!

Da's nog sterker dan een bootwerker! ... Wel, wel, ouwe walnoot, met vakantie?
Nee!

Zeg maar gerust dat je ons wilde verrassen en ons wilde toejuichen op het carnaval van Tapiocapolis!... Dat zal me dit jaar een succes worden, dankzij ons!...
Dankzij jullie?

Luister, je kent toch de Swingende Extravaganten, die liefdadigheidsvereniging?.. Dat zijn wij!.. En wie denk je dat de president is?... Mijn persoontje!
Zo! Zo!

Ik heb ook al die kostuums ontworpen! Niet slecht, hè?
Heel origineel!

PICARO'S

De soldaten van Alcazar eten hun dagelijks rantsoentje waarin Zonnebloem het produkt heeft gemengd dat ze op slag — en voor altijd — nuchter zal maken. Eensklaps komt daar een grote autobus aangereden.

Wat heeft die maskerade te betekenen?
Wie mag dat wel zijn?
Generaal Alcazar, aanvoerder van de Picaro's!

En jij, carnavaldanser, wat kom jij hier eigenlijk doen met die bende Jan Klaassens van je? Trouwens, hoe zou ik kunnen weten dat jullie geen spionnen van Tapioca zijn?

Momentje, generaal, als u me toestaat..

?
???
?
??
???

TILT

Kuifje, amigo mio! Je bent een genie! Si, si, werkelijk een genie! Je krijgt van mij de orde van San Fernando!..
Dank u, generaal!

En neem 't me niet kwalijk, amigo: ik wist niet wie je was!.. Maar de amigo's van onze amigo's zijn onze amigo's Je bent hier thuis!

En vanavond, hombre, zijn jij en je Extravaganten mijn gasten!...Si, si, dat wordt een fantastische fiësta, dat zul je zien, met whisky in overvloed!

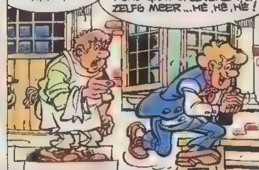
wordt vervolgd

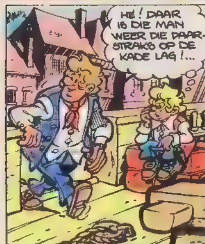
TOM APPLEPIE

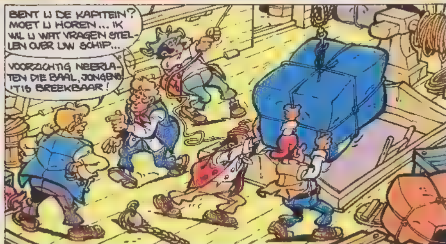

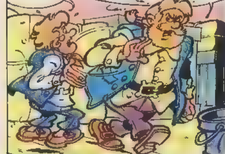
BENN
VICQ

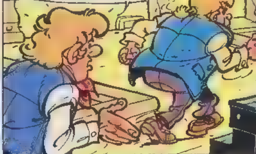

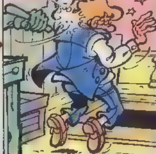

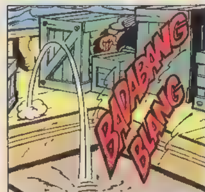

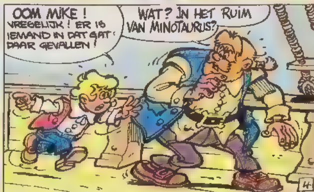

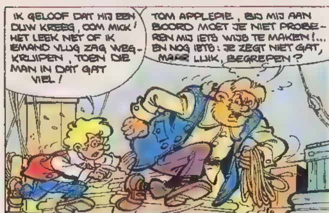

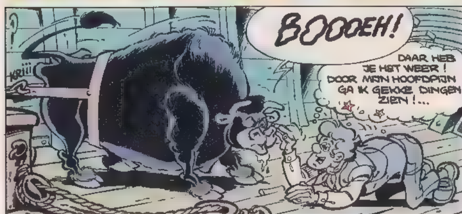

Tom Applepie en zijn vader zijn niet de enige mensen die aan boord van « De Dolle Koe » de grote overtocht willen maken.

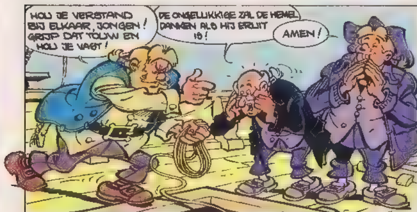
de knalrode stier

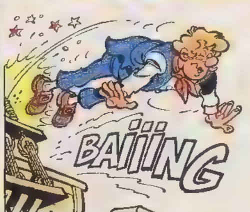

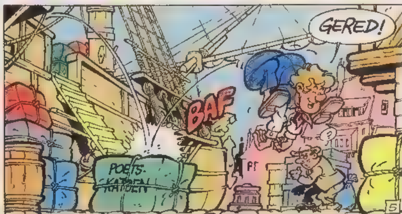

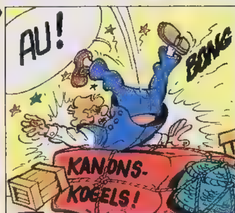

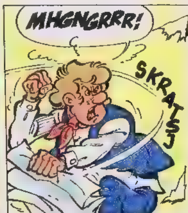

SLA OM

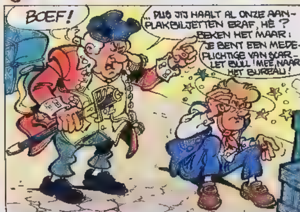

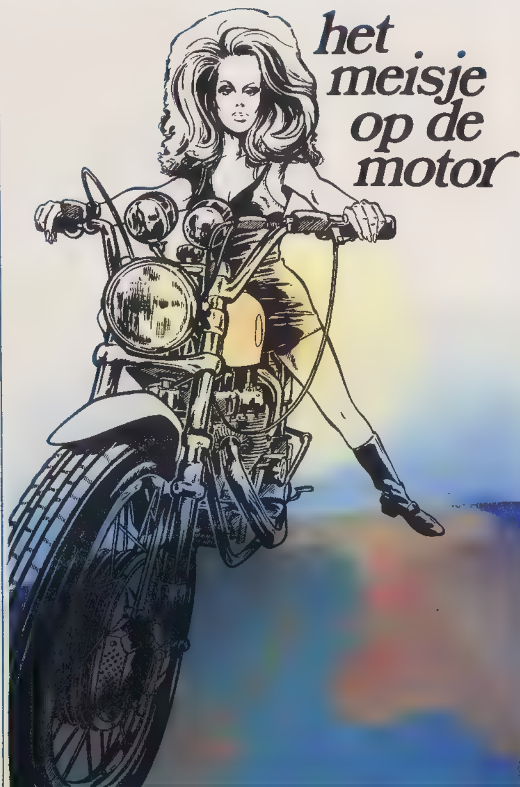

wordt vervolgd

kuifje MAGAZINE 11

een reportage van Philippe Michel

net meisje op de motor

PM: Zou je het nog een keer doen?
AFD: Ja.
PM: Waarom?
AFD: Omdat ik me gelukkig voelde.

Dit gesprek werd gevoerd in Parijs met Anne-France Dautheville, die in haar land was teruggekomen met achter haar 20.000 km. op de motor, vrienden over de hele wereld en barstensvol herinneringen.

ANNE-FRANCE: il heb het meest moeten lachen om Johnesie, een Canadees van 150 kilo. Hij had een grote motor, een Honda 750. Hij moest trouwens wel een grote motor hebben, anders zou hij er misschien doorheen gezakt zijn. Als hij teveel gedronken had was zijn grootste lol om een bar binnen te gaan, de zaak kort en klein te slaan en dan weer naar huis te gaan. Maar het gekke was, dat Johnesie bang voor dieven was. Hij was bang dat ze zijn motor zouden stelen. Iedere avond nam hij daarom zijn motor in zijn enorme armen en droeg hem vijf trappen op. Hij draaide de sleutel om, deed de grendel op de deur en kon dan pas rustig gaan slapen. De volgende ochtend droeg hij zijn motor, die toch altijd nog zo'n 200 kilo woog, weer naar beneden.

PM: Wanneer ben je je voor motoren gaan interesseren?

AFD: 7 of 8 jaar geleden. Ik had wat geld gespaard. Zonder een bepaalde reden ging ik een motorwinkel binnen. Ik had geen rijbewijs, daarom kocht ik een Mobylette. Die leek een beetje op een motor, maar met pedalen. Ik tekende een cheque. Ik was zo bang voor die machine die ik net gekocht had en die nu van mij was, dat ik nauwelijks de zaak uit durfde. Ik moest nog aan het idee wennen. Later heb ik een echte motor gekocht. En toen weer een andere. En daarna nog een. Steeds groter. Toen ben ik gaan reizen. Ik ben in Frankrijk begonnen. En toen werd de rit Parijs-Isfahan georganiseerd. Dat was in 1972. Ik ging toen heel anders tegen een monster aankijken. Ik kon een 750 Guzzi krijgen, een monster van 240 kilo, met benzine olie en bagage zelfs 300. Ik kreeg die motor twee dagen voor mijn vertrek. Op de dag van het vertrek had ik er nog maar 49 kilometer mee gereden en ik ging op 31 juli 1972 bijna dood van angst. Maar toen ik mijn reis om de wereld maakte, in '74, had ik een Kawasaki, een motor die goed tegen een stootje kan. Sommige mensen zeggen wel dat een motor na 10.000 km. rijp is voor de vuilnisbak, maar ik kan je vertellen dat de mijne 40.000 km. heeft gereden, en hij rijdt nog steeds. Ik heb hem niet in elkaar kunnen rijden.

Ik moet je bekennen dat ik bijna niets van de techniek van een motor afweet.

Ik laat de motor zoals hij is. Ik kom niet aan de cilinders of aan alles wat met de ketting te maken heeft. Ik rijd zonder schokken. Ik let er ook op wat voor olie erin gegooid wordt. Mijn kampeerspullen neem ik mee op de bagagedrager. Aan mijn achterwiel heb ik twee stevige tassen waarin ik reserveonderdelen meeneem, die tassen kunnen op slot, dat is erg belangrijk.

92 MOTOREN VERTREKKEN OP DE CHAMPS-ELYSEES IN PARIJS...

AFD: Het was om 9 uur 's morgens. Met een verschrikkelijk kabaal gingen al die motoren op weg naar Isfahan. Twee weken later, op 14 augustus, kwamen 72 motoren op de plaats van bestemming aan. De rit was voorbij. Ik reisde alleen en ben in mijn eentje verder gegaan.

PM: Was het een spannende wedstrijd?

AFD: Nou en of! We voelden ons allemaal vreselijk goed, want wij waren de eersten die zoiets deden. Iedereen was vreselijk opgewonden. Bovendien waren er ook hele vreemde mensen bij. Het had wel iets van een western.

PM: Waren er nog meer vrouwen?

AFD: Vijftien, maar die zaten allemaal achterop. Maar een van hen is onderweg ook gaan rijden na een ongeluk. Haar man was aan de knie gewond en omdat ze geen zin had om de verdere reis naast haar man in een busje te maken, is ze op de motor gestapt en we hebben toen 4 dagen samen gereden, tot Istanboel. We hebben veel gelachen onderweg.

PM: Hoe hard reden jullie?

AFD: Meestal 80 km. per uur. Soms even 110-120. Als je zo'n lange reis maakt, wil je graag wat van het landschap zien en gaat het niet om zo hard mogelijk te rijden.

PM: Is het gevaarlijk voor een vrouw om alleen met de motor te reizen?

AFD: Niet gevaarlijker dan voor een jongen. Als je je motor niet mishandelt, hoeft de technische kant van de zaak geen problemen op te leveren. En weet je, iedereen wil graag een meisje alleen op een motor helpen. We hebben de naam zwak te zijn, dom, naïef en een willige prooi voor alle boeven die er rondlopen. Maar ik heb er nog nooit een ontmoet!

PM: Heeft nooit iemand geprobeerd om je motor te stelen?

AFD: Je wordt bestolen als de mensen je niet kennen of als je je spullen maar laat rondslingeren. Maar zodra je de mensen zegt dat je ze vertrouwt, zullen ze altijd op je spullen passen, zelfs zo, dat degene tegen wie je dat gezegd hebt, zich liever in stukjes laat hakken dan iets te laten stelen. En niemand heeft me ooit om geld gevraagd, zelfs de allerarmsten niet.

PM: Is het waar dat er een apart soort vriendschap bestaat tussen de motorrijders op de weg?

AFD: Ja. Je zwaait naar elkaar, je groet elkaar. Ik reed op mijn laatste reis bijvoorbeeld over een verlaten weg in Afghanistan, toen ik een jongen tegenkwam die op een zelfde soort motor reed als ik. We zijn afgestapt en hebben wat gebabbeld. We zijn de beste vrienden geworden.

ISTANBOEL, DE POORT NAAR HET OOSTEN

AFD: Ik kwam in Istanboel aan, op van moeheid na twee onweren te hebben doorstaan en 12 uur achter elkaar te rijden. Het was prachtig: de moskeeen, de grote bazar met zijn duizenden winkeltjes. Ik was zo moe dat ik tijdens het rijden moest zingen om wakker te blijven. Ik moet toegeven dat Turkije prachtig is. En heel Azië trouwens. En ik zal je iets vertellen dat je misschien vreemd zult vinden: Als je de zuidelijke weg door Turkije naar India neemt, hoef je maar ongeveer 40 kilometer over een soort pad te rijden, terwijl dat van Canada naar Alaska meer dan 2000 km. is.

Het was voor mij een heel bijzondere ervaring om helemaal alleen door India en Afghanistan

Zo'n wereldreis vraagt een ernstige voorbereiding. .

te rijden, de tocht die ik eerst met anderen had gemaakt nu alleen te maken. Ik was in landen die me iets te zeggen hadden, want het jaar daarvoor had ik de trotse mensen die er wonen al leren kennen. Ik heb gemerkt dat een vrouw die in het Oosten alleen reist volkomen veilig is, veiliger dan wanneer ze met een man zou reizen. Je bent kwetsbaar, dat voelen de mensen, maar ze reageren daar heel anders op dan je eigenlijk zou verwachten. Vooral de Afghanen en de Turken zijn bijzonder in dat opzicht. Je hoeft niet te bewijzen hoe intelligent je bent, dat je zoveel weet. Wat hen interesseert is de persoon zelf met wie ze te maken hebben, en de manier waarop die op hen reageert...

Ik herinner me dat ik in Afghanistan een lekke band had. Nou, toen stopten er drie vrachtwagenchauffeurs (ik stond midden in de woestijn) en die hebben me geholpen met het plakken van mijn band. Ze waren uiterst voorkomend. Ik ben met ze mee naar hun huis gegaan, ik schonk ze mijn vertrouwen en dat voelden ze aan. Ze stelden het erg op prijs, dat die eenzame reizigster die ik was, de tijd nam om een praatje met ze te maken.

ANNE-FRANCE DAUTHEVILLE PRAAT NIET OVER TECHNIEK IN HAAR BOEKEN. ZE HEEFT DAAR EEN AFKEER VAN EN BOVENDIEN BEGRIJPT ZE ER NIETS VAN. ZE VINDT HET FIJNER OM TE VERTELLEN WAT ZE GEZIEN EN MEEGEMAAKT HEEFT DAT BETEKENT REIZEN VOOR HAAR.

KAN IEDEREEN EEN REIS OP DE MOTOR BETALEN ?

AFD · Dit jaar heb ik gereden op een kleine motor die 1 op 25 reed, dus erg zuinig. De reiskosten waren zo'n 35.000 Bf Ik slaap in kleine hotelletjes of op een camping als ik een goede zie, maar ik slaap nooit in de open lucht. Ik geloof dat dat ook beter is.

DE PINGUINPLANEET

AFD · Dat is Japan Als twee Japanners elkaar begroeten, buigen ze eerst bijna dubbel en

beginnen daarna te dansen als pinguins. Doordat ze bovendien vaak een zwart pak en een wit overhemd aan hebben, lijken ze nog meer op deze vogels. Om eerlijk te zijn, vond ik het niet leuk in Japan. De mannen voelen zich daar ver boven de vrouwen verheven. Een vrouw die werkt, of een vrouw die rookt, zo'n vrouw kan nooit een echte vrouw zijn. In Japan worden de huwelijken nog vaak door de familie bepaald. Zij vinden het belangrijker om een gezin te stichten dan om te leven met het meisje van wie je houdt. Nee, ik houd werkelijk niet van de Japanse mentaliteit. Hij trouwt, hij krijgt kinderen bij zijn vrouw, maar in plaats van zich met zijn vrouw en kinderen te bemoeien, gaat hij met zijn vrienden saké of bier drinken en zijn vrouw moet dan maar thuisblijven. Ze wacht op haar man, soms wel tot 2 uur in de morgen, en als hij dan thuiskomt vertelt hij haar zelfs niet waar hij geweest is. Tokio is helemaal een Amerikaanse stad, alleen met mèèr luchtvervuiling. De vrouwen gaan er beslist eleganter gekleed dan in Parijs, dat hebben ze in ieder geval al bereikt. Aan de buitenkant ziet alles er heel erg Westers uit, maar in wezen leven ze nog in de middeleeuwen.

PM: Wat vonden jonge vrouwen van dat Franse meisje dat op haar motor een wereldreis aan het maken was?

ADF: Ze vonden het maar gek! En ze waren jaloers. Dat is ook normaal. Zo lang een vrouw opgesloten zit in een systeem dat haar onderdrukt, opsluit en verstikt, probeert ze daaruit te komen. Als ze niet beter weet, heeft ze er vrede mee. Ze voelt zich pas ongelukkig als ze kan vergelijken. Sinds de Japanse vrouwen weten dat de vrouwen in andere landen een heel ander leven leiden, voelen ze zich ongelukkig en slachtoffer van het systeem waarin ze leven. Ik spreek nu alleen over de vrouwen die ik gesproken heb. Het leven van een vrouw in de stad — zoals Tokio — is veel beperkter dan van een vrouw op het platteland. Dat begrijp je misschien wel. Op het platteland werkt een vrouw met haar man op het land. Ze heeft daar een andere status, ze is daar een bepaalde persoonlijkheid. Maar als een vrouw in de stad in een fabriek werkt en ze komt 's avonds thuis, heeft ze geen enkele binding met de vrouw die thuisgebleven is om voor de kinderen te zorgen en de huishouding te doen. Ze mag trouwens niet eens alleen over straat, want als ze eens gewoon naar de bioscoop gaat, verzaakt, ze, volgens haar man, haar plichten als vrouw en moeder. Gekke lui die Japanners! Nee, ik hou echt niet van ze.

HIROSHIMA, EEN GRUWELIJK HOOFDSTUK IN MIJN WERELDREIS

AFD: Daar heb ik me echt geschaamd voor de blanke beschaving. Ze willen daar niets liever dan de oorlog vergeten. Op de plek waar de beruchte bom gevallen is, hebben ze een groot park gemaakt met vogels, bloemen, met bomen. Maar het leek geforceerd. Ze hebben het skelet van een kerk die ingestort was en die recht tegenover het herdenkingsmonument staat, bewaard. Achter dat skelet staan nu alleen nog maar metalen stijlen, de rivier die er eens stroomde is er niet meer. Als je als blanke in Hiroshima staat, voel je je net zo

Anne-France aan de Turks-Bulgaarse grens.

schuldig als wanneer je geen jood bent, en een film over Treblinka ziet.

VOOR WE UIT JAPAN WEGGAAN EERST NOG IETS LEUKS...

AFD: In Beppu vind je het grootste openbare bad van heel Japan. Een enorm zwembad dat zijn water krijgt van een warme bron. En het leukste is dat dat bad zich bovenin een groot gebouw bevindt. En daar zijn dan 500 vrouwen, allemaal naakt, die daar baden, praten en zich in zand laten ingraven om te transpireren. Een prachtige omgeving met allemaal bomen in bloei.

Adieu Japan, je ligt me toch wel zwaar op de maag..

ZONDER OVERGANG IN EEN JET VAN TOKIO NAAR BOMBAY...

AFD: Ik wist helemaal niet dat Bombay in India lag. Maar in dit enorme land heb ik vrouwen en kinderen wél zien lachen. Er zijn 400 miljoen Indiërs die leven van minder dan twee roepies per dag, dat is minder dan 10 Belgische franken, minder dan een gulden. 400 miljoen mensen die nauwelijks een menswaardig bestaan leiden. Ze leven alleen maar om te overleven. Maar ze lachen, ze glimlachen, ze zijn aardig, en ze zijn erg schoon. Daar voelde ik me ook diep schuldig. Ik kwam daar uit een rijk land, volgegeten, om naar de ellende van die mensen te kijken. Ze hadden mijn ogen uit mijn hoofd moeten krabben voor het geluk die ik wel, en zij, die 400 miljoen Indiërs niet hebben. Maar nee, ze geven je graag de helft van wat ze bezitten, eenvoudig om je een plezier te doen.

Iedere Indiër heeft diep in zich iets puurs, iets van trots. Ze laten over zich lopen, ze laten zich beledigen, ze doen alles om aan voedsel te komen, om hun kinderen te eten te geven. Maar wee degene die hen in hun trots aantast. Dan komen ze in opstand. En daarom mag ik ze zo graag. Want ondanks hun gruwelijke levensomstandigheden blijven ze « IK » en dat is heel belangrijk.

PM: Heb je ook contact gehad met Indiase vrouwen?

AFD: Ja, het zijn heerlijke vrouwen. En zo ongelukkig ik de vrouwen in Japan heb gezien, zo evenwichtig en vrolijk heb ik ze in India gezien. En ze zien er ook heel leuk uit. Ze hebben bijna geen oogwit, dus lijkt het net of ze heel grote ogen hebben. En als ze lachen, hebben ze overal lachrimpels. Het zegt heel veel over het karakter van mensen hoe ze lachen.

GEKKE LUI, DIE CANADEZEN...

AFD: Maar ik mag ze erg graag. Ik ben er met het vliegtuig heengegaan en ik kwam aan in Montreal. Ik zocht naar een camping, die in dit land bijna alleen door arme mensen bezocht wordt. Het duurde zeker 4 uur voor ik er een gevonden had. En toen kreeg ik te horen dat

ik er niet samen met mijn motor in mocht. Ik kwam toen terecht in een groot park, dat eigenlijk alleen voor caravans was, die zeker wel 10 meter lang waren, met televisieantennes en een echte schoorsteen. Een caravan, die je alleen achter een 15 tons vrachtwagen kunt hangen! Ik heb mijn motor bij een van die bakbeesten neergezet en ben gaan slapen. Zo begon mijn avontuur in Canada. Ik heb daar meer dan 12.000 km. over wegen en paden gereden, want ik wilde naar Alaska.

PM: Geen moeilijkheden op de wegen in Canada?

AFD · Geen enkele. Ik had een prachtig waterdicht pak gekocht. Het leek tenminste waterdicht, maar er zat een klein gaatje in waardoor het water met stromen naar binnen kwam. Zelfs zo snel, dat, als het regende, ik al gauw in het water zwom.

Daarna kreeg ik het toch wel weer warm. Maar als ik moest gaan staan, zakte het water naar mijn benen en daar bleef het dan staan. Ik kreeg dus vreselijk koude voeten. Dat vond ik niet zo leuk.

GEK KIND, DAT FRANSE MEISJE OP HAAR MOTOR!...

AFD · Dat dachten de Canadezen wie ik vastbesloten vertelde dat ik met mijn motor onderweg was naar Alaska. En dan boden ze me wat te drinken aan om me een beetje moed te geven. Het was slecht voor mijn lever, maar ik heb wel gelachen!

MIJN BADKUIP MIDDEN IN HET BOS...

AFD: Ik hoop echt nog eens een keer in de Canadese Yukon-provincie te komen. Je komt daar over een weg, eigenlijk meer een pad van bijna 200 km., ten noorden van de Rocky Mountains. Die weg heet de « Alaska Highway ». De natuur is daar nog maagdelijk en woest. Ze zeggen daar dat je de beer gemist hebt die net langs gekomen is. Ik heb er zelf een keer één gezien. Ik was heel erg bang... en hij ook!

In het noorden van The Yukon, in een streek die Laird River heet, is een warme bron, met zwavelhoudend water, die midden in het bos ontspringt. De grootste bron is voor de Amerikaanse toeristen tot een zwembad omgebouwd. Daar is het vreselijk. Maar als je een paadje door het bos afloopt, kom je bij een rossig meer tussen de enorme naaldbomen. Als je die vijver ingaat en je doet het te vlug, dan verga je van de hitte, zo warm is het water. Maar als je er heel langzaam inloopt, sta je op een gegeven moment in een enorme badkuip die in het midden belletjes blaast.

Het was fantastisch! Ik nam mijn bad om twee uur in de nacht. Helemaal alleen. Het was vreselijk koud, maar in het water was het heerlijk. Ik lag wat op mijn rug te peddelen met mijn handen en voeten, en op dat moment zag ik het noorderlicht aan de hemel. Dat is 'n groenachtig, transparant licht dat overal vandaan lijkt te komen en dat daarna, als water op een ruit, door de hemel naàr beneden druppelt, een hemel die volkomen zwart is met ongelooflijk heldere sterren. En in dat water zit je zelf,

Anne-France in Kaboel.

heerlijk! Je drijft. Je bent midden in de natuur. Je ruikt de bossen, de bloemen en je hoort de nachtvogels. En dan plotseling zie je die prachtige bewegingen aan de hemel. Ik geloof dat dat een van de gelukkigste ogenblikken van mijn hele reis was.

EN TOCH: GEKKE LUI DIE CANADEZEN...

PM · Waarom zeg je dat?

AFD: Omdat de mensen zich dood zouden vervelen als ze niet een klein beetje gek waren! Ik was in Edmonton, een klein keurig stadje met straten die net als overal in Canada recht op elkaar staan. Ik liep daar, toen ik plotseling een dametje tegenkwam dat haar rok optilde om over een goot heen te stappen. Ik zei bij mezelf. Hé, dat is ook vreemd, ze draagt een lange rok met volants! Een jurk uit 1900! Een eindje verder liep een meisje met een gewone korte rok, en weer een eindje verder zag ik een man met puntschoenen, een kort jasje en een bolhoed en aan het eind van de straat een heleboel mensen die gekleed waren volgens de mode van 1900. Ik vroeg me af waarin ik was terechtgekomen. Op datzelfde ogenblik was de straat ineens vol met majorettes die overal vandaan schenen te komen. Ze gingen de kant uit van een heleboel mensen, die zo uit het begin van de 20e eeuw waren gestapt. Ze klapten uit alle macht. Ik was erg nieuwsgierig en ik vroeg wat er aan de hand was. En er werd me verteld dat dit al twee weken aan de gang was. Veertien dagen feest! Het was de herdenking van de goldrush.

DE GROOTSTE BANANA-SPLIT TER WERELD...

AFD. Dat was in Anchorage. Een stad in een onherbergzaam gebied waar niet veel gebeurt. Dus ze grijpen alles aan om zich niet te hoeven vervelen. Ze hebben daar een paar nationale helden. Chilkoot Charlie is er een van. Hij heeft een café waar je om bier vraagt en dan geven ze je apenootjes. Op een dag riep Charlie alle jongens bij elkaar en zei: « Luister eens even jongens, we vervelen ons hier dood. Dus houden we een wedstrijd. We gaan met de hele stad een grote banana-split maken, helemaal van vruchten, met vanille-ijs en saus. Ik hou niet van cijfers, maar nu is het wel de moeite waard: de banana-split werd 2,5 m. En Chilkoot heeft hem op straat helemaal opgegeten tot groot plezier van de inwoners van het stadje die zich verveelden.

DE FANTASTISCHE MOTORRACE...

AFD: Dat is ook in Anchorage. Die races daar zijn beroemd en gevaarlijk tegelijk. Dat komt door de mentaliteit. Er zijn daar jongens die motorraces houden op onverharde wegen. Het stof spuit dan alle kanten op. De coureurs rijden als gekken, volkomen dronken (omdat ze bang zijn, bedrinken ze zich tevoren). Meestal werken ze met zijn tweeën: de coureur op zijn motor en zijn vriendinnetje of zijn vrouw langs de baan. Zij houdt hem in de gaten en helpt hem als een van zijn tegenstanders te dicht bij hem in de buurt komt. Dan komt ze in actie. Ze gaat vlak langs de kant van de baan staan en als ze die tegenstander ziet aankomen, fluit ze en de jongen op de motor draait zijn hoofd naar haar om. Dan licht het meisje haar rok op, en de arme jongen die maar blijft kijken raakt van de baan af en valt. Soms gebeuren daarbij zelfs ongelukken. Wat wil je? We zitten midden in Alaska, je moet je vertier daar zelf maken!

HET AVONTUUR IS HET AVONTUUR...

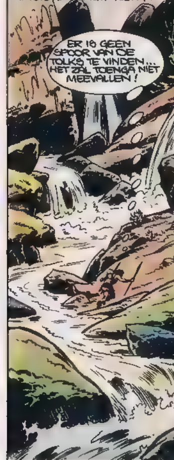
AFD: En het is nog overal te vinden. En ik geloof dat het eerder iets « geestelijks » is dan iets fysisch. Zoals ik al verteld heb is het rijden over onverharde wegen door Canada een avontuur, omdat iedereen zegt dat het een avontuur is. Het is natuurlijk heel opwindend, maar je kunt zo'n zelfde avontuur natuurlijk ook beleven in de Franse bergen. Het avontuur, dat is eigenlijk enthousiast worden voor kleine dingen. Als ik in Frankrijk zou rijden zou ik misschien verbaasd zijn over iemand die net zo reist als ik, dat zou ook een avontuur zijn. Ik denk echt dat, na alles wat ik heb meegemaakt op al mijn reizen over de hele wereld, ik na een reis van twee weken naar Brussel of Amsterdam, een even spannend en sensationeel avontuur zou kunnen schrijven als na een reis naar Afghanistan, Canada of Japan.

TOENGA

Toenga is niet meer de sterke krijger die hij eens was. Z'n moed en goedheid worden in twijfel getrokken en daarom besluit hij de horde te verlaten.

E. AIDANS

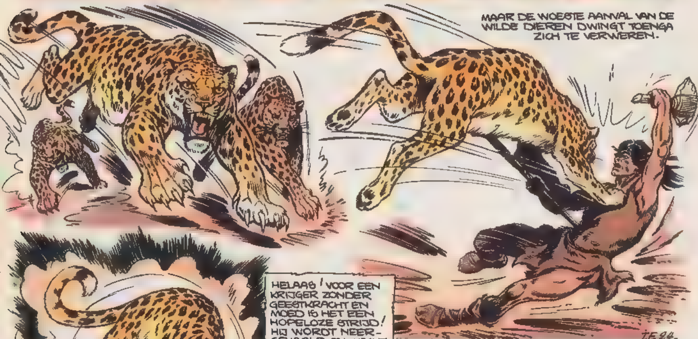

SLA OM

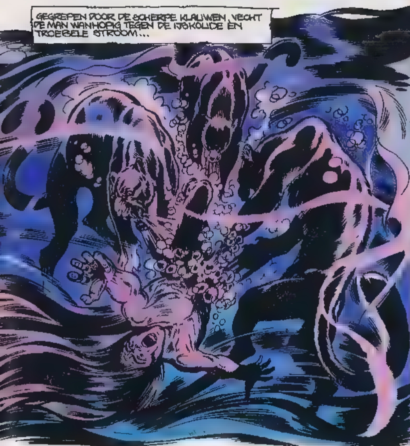

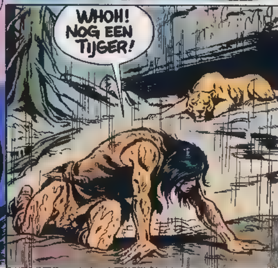
Ver over de bergen

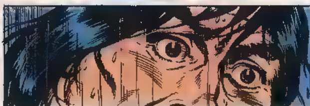

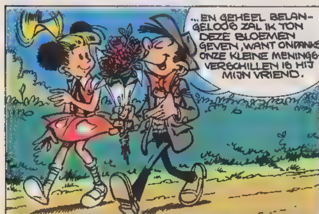

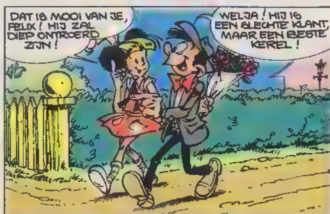
wordt vervolgd

TON en TINNEKE

DUPONT

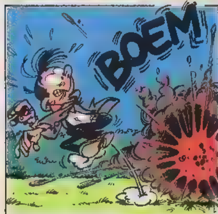

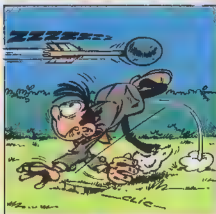

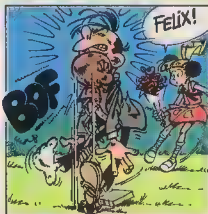

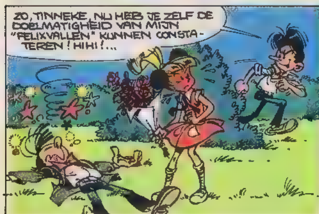

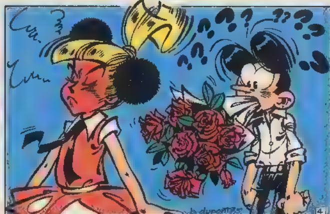

JONATHAN

COSEY

DORJE RIMPOCHE, DE VROEGERE GOEVER-NEUR VAN DE PROVINCIE GIANGTSE EN ZIJN JONGERE BROER, PRINS HIRAMAN. ACHTER HEN DE EDELE CALAY EN GENERAAL TSANG-SANG, OFFICIER IN HET VROEGERE TIBETAANSE LEGER.

EN, GOEVERNEUR RIMPOCHE... NOG STEEDS TOT ALLES BEREID ?
NOG STEEDS !... MAAR HELAAS, NIETS ZAL ONS DE VREUGDE VAN HET GROTE LEVEN VAN VROEGER TERUGGEVEN...

HEB JE ONS VOOR DIE VREEMDELING LATEN KOMEN ?..
EEN NIEUWE RECRUUT MISSCHIEN ?
HÉ !! DIE ANDERE VENT ! IS DAT EEN CHINEES ?
RUSTIG, GENERAAL ! HET IS EEN REBEL, EN BOVENDIEN IS HIJ GEWOND.

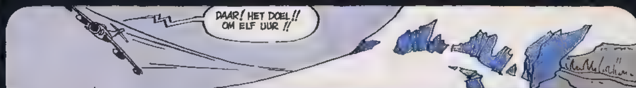
Een onbekende zegt aan Jonathan, dat zij hem gidsen kan meegeven om hem en z'n metgezel door de eindeloze sneeuwvlakten te leiden...

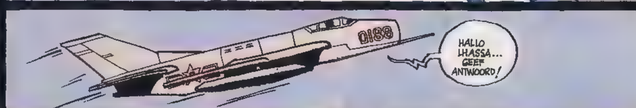
En de bergen zullen voor je zingen

SLA OM

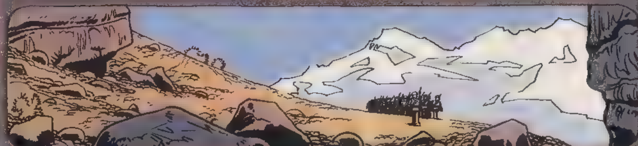

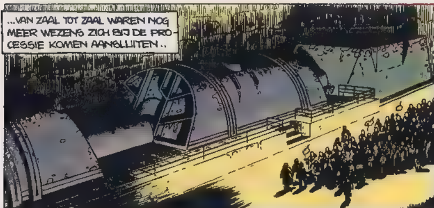
wordt vervolgd

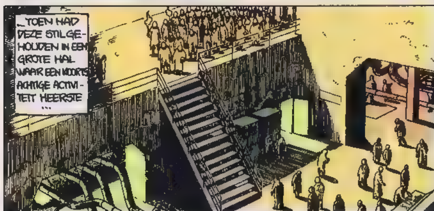
SIMON VAN DE RIVIER

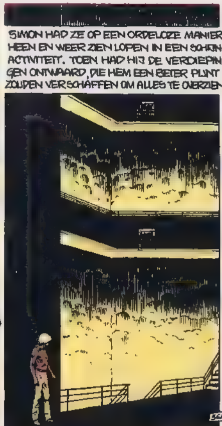

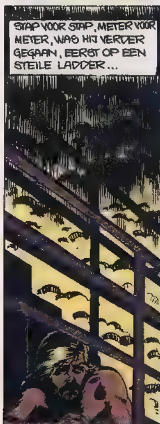
AUCLAIR

Door Illyane komt Simon in een hem onbekend deel van de rietmoerassen en ontdekt een vesting waarin vreemde wezens huizen. Mummies? Doden? Of wat?

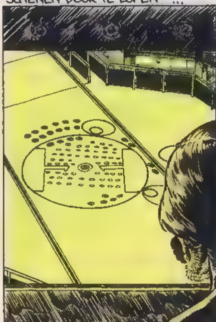

SLA OM

MAÏLIS

WAARTOE ZOU DAT PLATFORM BOVEN OP DIE BETONNEN ZUIL DIENEN... DIE VLONDERS EN APPARATEN EROMHEEN... EN DIE GEOMETRISCHE FIGUREN, WAAR-OP HIJ OPENINGEN ONDERSCHEIDDE, DIE TOT HET HART VAN HET GEBOUW SCHENEN DOOR TE LOPEN ?...

AL DIE VRAGEN BLEVEN NOG ON-BEANTWOORD... TOEN TROK HET GESCHREEUW IN DE ZALEN BENEDEN HEM WEER ZIJN AANDACHT...

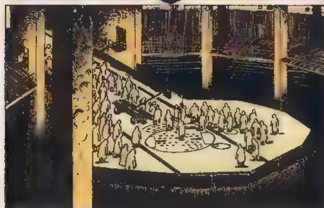

HIJ HAD KUNNEN ZIEN HOE DE WEZENS KARREN TROKKEN, WAAROP LANGE METALEN CILINDERS LAGEN, DIE EEN STERKE GEMOEDSBEWEGING SCHENEN OP TE ROEPEN...
AOOAOOAOOM
37A

HIJ HAD ZE NAAR EEN ZWARE BLINDE DEUR ZIEN GAAN EN HEN DIE DEUR ZIEN OPENEN...

...TOEN GINGEN ZE NAAR BINNEN, GE-VOLGD DOOR KARREN, OP WEG NAAR EEN BESTEMMING DIE ZIJ ALLEEN KENDEN...

TERWIJL DAARACHTER EEN ONBESCHRIJFLIJK GEDRANG ONT-STOND OM MET DE PROCES-SIE MEE TE LOPEN...
37B

wordt vervolgd

LUC ORIENT

E. PAAPE GREG

JA, DE AARDE ZOU ALLEEN MAAR EEN TIJDELIJKE RUSTPLAATS ZIJN EN ZOU NOOIT HET TOEVLUCHTSOORD KUNNEN ZIJN WAAROP DE DARTZ HEBBEN GEHOOPT. VOOR DE "JABRAKK" EN ZIJN VOLK REST ALLEEN NOG EEN DOOLTOCHT VOORGOED... TOT HET PUNT DAT ONZE LAATSTE ENERGIEBRONNEN UITGEPUT ZIJN EN DAN...

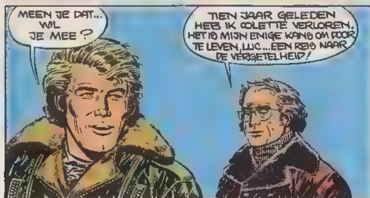
* ZIE DE EERSTE ALBUMS VAN LUC ORIËNT.

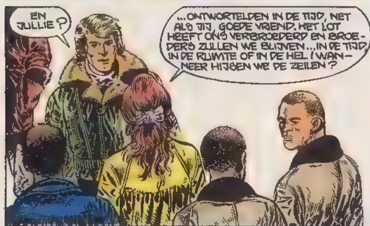
Luc Oriënt slaagde erin een veilige landing te maken met het ruimteschip van de Dartz. De tijd in het ruimteschip en daarbuiten verloopt niet op dezelfde wijze. Kala is intussen dertig jaar ouder geworden!

De kristalpoort

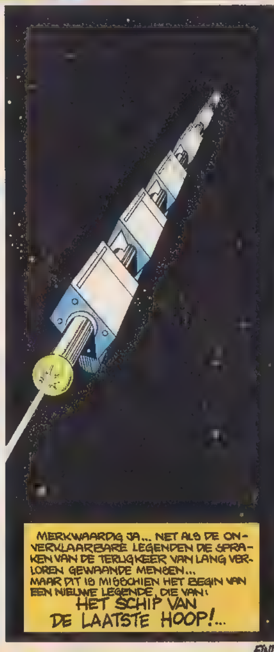

EINDE

ROZE BOTTEL

DANY - GREG

OPGELET...

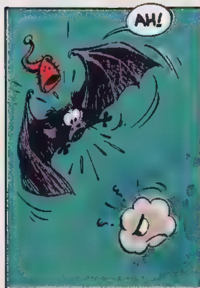
HET ZAL WEL EEN RAAR EFFECT HEBBEN...

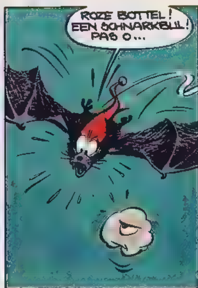
MAAR...

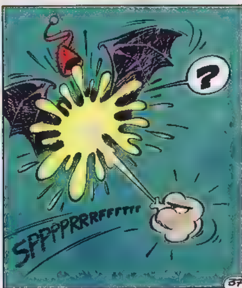
MOED HOUDEN !

DUS DAAR STAAN DE DRIE EXEMPLAREN VAN MIJN TOEKOMSTIGE DUBBELGANGER... NET OF IK BIJ DE KLEERMAKER BEN EN ZE ME DE MAAT NEMEN VOOR EEN NIEUW PAK...

EEN SMAKELOOS PAK DAN !

Duifje en haar vrienden banjeren nog altijd door het woud, terwijl de vriendelijke vleermuis Roze Bottel naar de driedelige spiegel van de Schnarkbuls brengt.

De 3-delige spiegel

wordt vervolgd

ROODOOG

Vergeet vooral niet mijn nieuwste album te kopen!
ROODOOG
NU VERKRIJGBAAR!

GORDON BESS

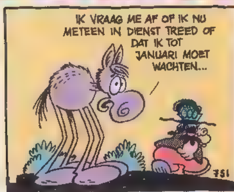

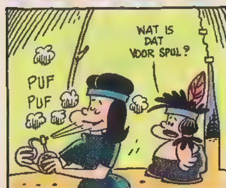

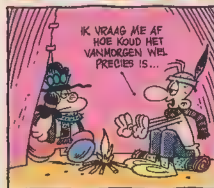

daar is hij de surprise chocolade!

een nieuw te ontdekken lekkernij.
een wereld van prachtige
te verzamelen verrassingen soldaatjes,
vliegtuigen racewagens,
veteran-cars...

FE7M

Kinder surprise, de chocolade voor kinderen.

FERRERO KINDER DIVISION

RIK RINGERS

TIBET & A.P. DUCHATEAU

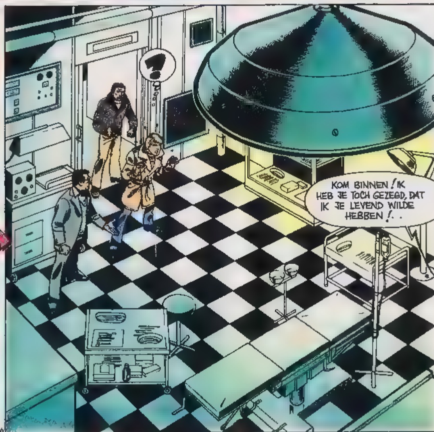

Rik Ringers dringt door in een « arendsnest » en herkent in de meid van de Germoz, niemand minder dan zijn tipgever .

HET RODE SPOOR

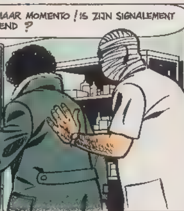

SLA OM

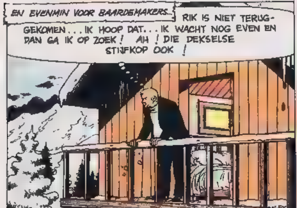

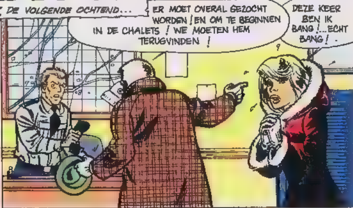

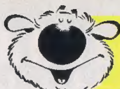

wordt vervolgd

DOMMEL

DUPA

Vergeet vooral niet
mijn nieuwste album te kopen :

VEEL LIEFS VOOR DOMMEL

NU VERKRIJGBAAR !

Unicef zal de ogen van nog duizenden kinderen redden.

Met je hulp.

Je redt de ogen van een kind met 6 zegels Unicef.

In de Derde Wereld dreigen nog 200 miljoen kinderen blind te worden.
De oorzaak hiervan is een vreselijke ziekte die men echter kan genezen: het trachoom.
Reeds jaren strijdt Unicef om hen te helpen.
Ook jij kunt Unicef helpen. Zonder je zakgeld uit te geven.
Wat moet je doen ? Knip gewoon de zegels uit, die tot en met 31 mei op de Roda maïsmargarine vlootjes staan.
Je kunt ze dan opsturen naar Unicef, P B 62 - 1000 Brussel 37.

Voor Unicef is iedere zegel 1,25 F waard. Als je 6 zegels opstuurt, schenk je 7,5 F.
Voldoende om een leeftijdgenootje van blindheid te redden.

En met 30 zegels kan je klas al een mooie prijs winnen !

Samen met al je klasgenootjes, kun je deelnemen aan onze reuze inter-klassen wedstrijd.
Je leraar heeft de deelnemingsformulieren al ontvangen !
Hoe meer antwoorden je klas opstuurt, hoe meer kans ze heeft om te winnen.

En het is echt de moeite waard. Er zijn prachtige prijzen voorzien.
Kortom het is hét ogenblik om iedereen te vragen de Unicef zegels voor jou te verzamelen.
Ditmaal loont het écht de moeite.

•ACTIE UNICEF-roda•

Zegels uitgegeven tot en met 31.5.76.

B&B 50969 RD104

KUIFJE-POCKET

9

kuifje

POCKET 9

geliefde helden

humor

spanning-avontuur

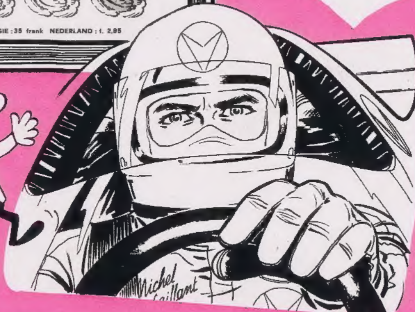
een boeiende roman etc...

DRIEMAANDELIJKS BELGIE : 35 frank NEDERLAND : f. 2,95

AL je favoriete helden in complete en denderende stripverhalen! Die kans laat je toch niet ontglippen en daarom NU naar de boekhandelaar voor je KUIFJE-POCKET nr. 9!

EEN KNIPOOGJE van Ernst

